



L'AMOR DE CRIST QUE IL·LUMINA LA NOSTRA VIDA AFECTIVA I RELACIONAL COM VIVIM L'AFECTIVITAT?

Recés d'Advent per a joves
Conferència pronunciada pel P. Maties Prades
Poblet, 6 desembre 2009

Introducció

Heu vingut al nostre monestir per fer un recés. Gràcies per la vostra assistència i companyia. Les altres muralles del monestir no ens separen. L'Eucaristia, la pregària, els silencis, les paraules que diem i escoltem, el temps compartit... Tot això ens agermana davant del Pare que és Amor. "Que bo i agradable viure tots junts els germans" (Salm 132,1).

Us voldria preguntar si en aquest moment esteu pendents dels missatges gravats al mòbil, si per unes hores heu esborrat la paraula "Internet" de l'ordinador portàtil del vostre cervell, si desitgeu posar-vos al dia quan torneu a casa. Estigueu tranquils: no, no és el sembla. No em poso en aquests detalls de la vostra vida. Simplement es tracta d'un recurs per dir-vos com anhelem la comunicació per sortir de la soledat, com anem a l'encontre dels altres per sentir-nos realitzats. Permeteu-me dir-vos que som com uns captaires que pidolen una mica d'afecte i un somriure, que són el millor medicament per a la salut de l'ànima.

Tots els éssers humans tenim necessitat de donar i rebre afecte. L'afectivitat és una força poderosa que dóna color i sabor a la vida, i que és causa del equilibri psicològic i emocional. Els conceptes, tant units, d'afectivitat i sexualitat han evolucionat profundament en els nostres dies. Deixant el tema de la sexualitat, del que no em sento preparat, intentaré parlar de l'afectivitat en general com una manifestació de l'amor. Com a monjo que he fet vot de castedat, sé que he renunciat a una part meravellosa de la vida humana. Unit a Déu, no he renunciat a l'amor i visc l'afectivitat humana en un altra dimensió.

Els periòdics i revistes tenen seccions molt concretes de Psicologia i de relacions humanes. Vaig llegir un article¹ que presenta tres claus per desfer-se dels complexos: "*Verbalitzar allò que ens acomplexa, passar a l'acció i mostrar afecte cap als altres són algunes de les claus per resoldre els nostres complexos. L'objectiu és enfortir l'autoestima per augmentar la satisfacció*".

Si fem algunes modificacions, podem trobar un esquema per a la nostra meditació: "Primer, acceptar i comunicar allò que hi ha dins nostre; segon, sortir de nosaltres mateixos per anar a l'encontre dels altres; tercer, mostrar afecte: són algunes de les claus per superar el nostre egoisme. Al final diré quina és la

¹ Plaers d'Avui, n.193, Diumenge 22 de novembre del 2009.



quarta clau, que expressa la nostra maduració humana i cristiana. L'objectiu és enfortir l'amor per augmentar la pau i la joia interiors".

1. Acceptar i comunicar el nostre món interior

En un article titulat "Persona i personalitat", no recordo l'autor, he llegit que el cervell té 100 bilions de neurones i cada neurona té aproximadament 10.000 connexions amb altres neurones formant unes xarxes molt complexes, que tenen plasticitat, no són rígides i estan en moviment. No conec el tema, però és una simple curiositat per entendre la riquesa i complexitat de l'ésser humà.

La raó, la voluntat i els sentiments estan en una relació que no és rígida sinó canviant. Tenim tota la vida per unir aquesta triple dimensió humana i potencialitzar-la de tal manera que la raó il·lumini la voluntat i orienti els sentiments; que la voluntat es posi al servei de la raó i dirigeixi els afectes, i que aquests convencin la raó i il·lusionin la voluntat per portar-los a terme².

Quan van passant els anys, ens adonem que no sabem res o ben poca cosa. "Solo se que no se nada". Però un sisè sentit augmenta la intuïció que eclipsa les pròpies ignoràncies. Comença una etapa de fer síntesis, de anar a l'essencial, i d'analitzar la vida sense passions i més objectivament. Penso que la vida és bella malgrat totes les proves i els sofriments, perquè existim i experimentem l'amor.

Tots busquem la felicitat, però mai quedem saciats. Inesperadament i a tot moment ens trobem amb la creu, la Creu de Jesucrist i amb la nostra pròpia. En parlarem després quan vegem que Jesús és la màxima prova d'un amor ple de perdó i de misericòrdia.

No és agosarat dir que felicitat i sofriment ens acompanyen. Si ho acceptem podrem tenir pau. Tots fem experiència de la nostra fragilitat. Al mateix temps, les situacions depenen d'un fràgil equilibri. Per tant, d'una part les sofrències neixen dels nostres errors i de les nostres culpes: quan donem més importància al tenir que al ser, quan estimem més les coses que les persones, quan anteposem els interessos materials als afectes. D'altra banda sofrem quan no podem canviar situacions injustes, quan no tenim forces ni possibilitats de fer-ho³.

El procés de conèixer-se a si mateix dura tota la vida, però no sempre aconseguim acceptar-nos perquè no superem les ferides de la memòria. El filòsof francès Paul Ricoeur diu que un excés de memòria pot fer emmalaltir una persona i també una societat. Cal recordar el passat per no perdre la identitat; però també cal saber oblidar per a poder seguir endavant i no quedar atrapats pels records dolorosos⁴. L'experiència del pecat i dels remordiments pels nostres errors ens fan caure en l'abisme, segons un Salm. Allí ja no ens queda altra cosa

² Aurelio Fernández, "Afectividad" en Diccionario de Teología Moral, Ed. Monte Carmelo, Burgos 2004.

³ Conferència Episcopal Italiana, "Carta als qui busquen Déu", Abril de 2009, Documents d'Església, nn. 946 i 948.

⁴ Armand Puig i Francesc Torralba, "La felicitat", Proa, Barcelona 2005, "La felicitat es relaciona directament amb l'experiència d'estimar. És feliç qui fa feliç"



que confiar en la misericòrdia de Déu: "Són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa" (Salm 129, 7).

Perdonar els altres comporta una certa satisfacció per aconseguir-ho; però perdonar-se a si mateix suposa una humilitat que no sempre tenim. "Mentre callava la culpa era esgotador el meu clam, se'm consumien les forces" (Salm 31,3) Els fracassos i la reflexió s'encarreguen anar podant el poderós arbre de l'orgull. Aleshores esdevenim més lliures per estimar. Les nostres proves ens ajuden a comprendre millor l'estat d'ànim de les persones provades, i a sentir-nos solidaris. Segons l'adagi castellà, "No hay mal que por bien no venga". Sempre fa falta el sentit de l'humor. Si deixem d'enganyar-nos a nosaltres mateixos, imaginant Déu sap què, i tenim la humilitat de deixar-nos ajudar, ens sentim perdonats i alliberats d'un pes feixuc (cf Salm 31,5). El cinquè graó de la humilitat en la Regla de Sant Benet⁵ invita als monjos a no amagar, sinó a manifestar humilment al seu abat (o, també al confessor o a altra persona de confiança) "tots els pensaments dolents que li vénen al cor i les faltes comeses secretament" (RB 7,44). Aquesta necessària manifestació d'humilitat s'ha d'exercir cada dia per millorar les relacions comunitàries: "Fer les paus abans de posta de sol amb qui s'hagi renyit" (RB 4, 73). Recordem el Sagrament de la Reconciliació on rebem el perdó de Déu que ens estima tal com som, i també ens serveix de teràpia.

Fer aquest comentari no és perdre el temps, pretén viure'l millor perquè la nostra afectivitat millora. Acceptar-nos a nosaltres mateixos i exterioritzar les nostres preocupacions i problemes ajuda a establir unes relacions més sanes i madures. Acceptar-se significa reconciliar-se amb la història de la pròpia vida i comprendre que tot tenia un sentit, encara que abans ens semblés absurd. Els problemes superats ens ajuden a ser més sensibles, més misericordiosos, més agraïts i acollidors⁶. Tots en tenim experiència. L'amor al proïsme creix de forma natural quan hi ha harmonia dins nostre, quan perdonem les pròpies faltes, quan ens estimem i valorem. Jesús no vol que neguem el nostre "jo", sinó que prenguem distància del nostre "ego", que és la moneda falsa i que reclama ser el centre de l'univers. El "jo", en canvi, forma part del misteri de la pròpia vida, i està en contacte amb el misteri de Déu i de l'ésser humà⁷.

Així com el nostre cos té un cervell amb neurones actives i relacionades, que formen xarxes flexibles i canviants, així el cos social té grups humans que han de estar en connexió, oberts a noves estructures més flexibles i actives. No podem donar i aportar allò que no tenim. Preguntem-nos avui en els moments de pregària: Treballo el meu interior, deixo que Déu hi actuï, on tinc posada la mirada quan em relaciono amb els altres?

*"Acolliu favorablement, Senyor, les nostre súpliques i auxilieu-nos, perquè ens sentim desvalguts. Que el vostre Fill ens conforti amb la seva vinguda i, renovats amb la seva presència, feu que no recaiguem en les culpes passades"*⁸.

⁵ En endavant, RB.

⁶ Anselm Grün, "Como estar en armonia consigo mismo. Caminos espirituales hacia el espacio interior", Ed. Verbo Divino, Estella, 1998, pp. 67-72.

⁷ Anselm Grün, "Fe, esperanza y amor", Desclée de Brouwer, Bilbao, 2006, pp.121-123.

⁸ Oració de la Litúrgia de les Hores, dimarts I d'Advent.



2. Sortir de nosaltres per anar a l'encontre de l'altre

Segons Sant Gregori el Gran⁹, ens és de gran utilitat el no comprendre totalment el que escoltem perquè així ens disposem a esperar explicacions més completes i profundes. És tan fàcil caure en la ignorància que és fruit de la superficialitat! Manifesto que no sóc ningú per influir en la vida dels altres, però deixeu que us acompanyi, fent camí junts, per anar a l'encontre de Jesús: Ell si que pot dir-nos moltes coses si l'escoltem. Quan Andreu es va sentir impressionat per la figura del Mestre, no li va fer grans explicacions al seu germà Simó, simplement el va portar on era Jesús que va fixar la mirada en ell (Jn 1, 40-42). Ja en parlarem d'això a l'últim apartat. Diuen que li van preguntar a la Mare Teresa de Calcuta que contestava quan li preguntaven sobre Déu; ella respongué que els parlava de la seva vocació, de la seva experiència de Déu. No convencerem ningú si no parlem de Déu amb la nostra vida.

M'atreveixo, però, a donar-vos dues pistes fermes i segures per establir relacions sanes i normals. A hores d'ara considero que la normalitat és una gran virtut. Dues pistes: no enganyar-se a si mateix i anar amb el cor net.

Primera: no enganyar-se a si mateix. Segons Sant Benet, els hostes que venen al monestir "han de ser acollits com el Crist"(RB 53,1). "Primerament que preguin tots junts... per evitar els enganys diabòlics" (RB 53,4). Això val per a totes les relacions humanes: hem de tenir les actituds de disponibilitat constant, de comprensió, tolerància i delicadesa. Cal demanar a Déu la força per a superar la temptació de voler evadir-nos de la nostra pròpia solitud; també la temptació contrària de projectar la nostra agressivitat si restem tancats i veiem l'altre com algú inoportú que trenca els nostres plans. O podem projectar també les nostres frustracions quan considerem l'altre superior a nosaltres. Tot ho podem justificar, com un mecanisme de defensa, per tal creure'ns alguna cosa i de donar una imatge impecable. Les relacions viscudes amb ponderació i equilibri poden ser un intercanvi que ens enriqueix mútuament. En el cas del monestir, els hostes troben una experiència intensa de pregària i/o reflexió; els monjos ens sentim estimulats amb un coneixement més concret de les necessitats i preocupacions dels homes i dones, i aprenen a relativitzar les pròpies preocupacions, que poden créixer indegudament en ambient massa tancat¹⁰. En un temps que es valora molt la eficàcia immediata, els monjos tenim la necessitat de parlar de Déu. El millor temps és el dedicat a Déu.

La segona pista és molt evangèlica: anar amb el cor net. A tots ens agrada tenir un nen en braços, com ho feia Jesús. "El Regne de Déu és dels qui són com ells" (Mc 10,14). Un nen no ens solucionarà problemes ni ens donarà la recepta màgica de la felicitat, però ens alegrarà la vida i ens farà sentir una mica més feliços. Qui, finalment, tindrà la pau, i estar-se amb Déu?: "El qui té el cor sincer i les mans sense culpa, que no confia en els déus falsos, ni jura per ganys d'enganyar. Rebrà benediccions del Senyor, rebrà els favors de Déu que salva"

⁹ Sant Gregori (540-604), prefecte de Roma, monjo, Papa. Autor dels "Diàlegs"; el segon parla de la vida de Sant Benet, pare del Monacat occidental.

¹⁰ Regla de Sant Benet, Amb pròleg i glosses per a una relectura de l'abat Cassià Just, El gra de blat 34, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1981, pp. 274-277.



(Salm 23, 4-5). Els nets de cor no són ingenus però es fan vulnerables. No triomfen socialment ni acumulen fortunes, però es mantenen "en una pau tranquil·la, com un nen a la falda de la mare" (Salm 130,2). A més s'alliberen del pes insuportable de crear-se una façana que condueix a una mena d'esquizofrènia. D'un cor net, sense punts obscurs ni duplicitats, en brolla una vida plena d'energies positives, que fa agradable la vida de les altres persones¹¹.

Estimats joves, si el nostre cor està unificat i unit a Déu en l'escola de l'amor i de la pregària, en un procés constant de purificació, tots els nostres nivells -el físic, el psíquic, l'intel·lectual, l'espiritual- estan ben articulats i en harmonia, com les neurones del nostre cervell. D'aquesta manera, gaudirem de salut física i psíquica. Ens cal, doncs, "apartar-se de les maneres de fer del món", "dir la veritat amb el cor i amb la boca", "vigilar tothora els actes de la pròpia vida" (RB 4, 20.28.48).

Som realistes i sabem que la felicitat no és sinònim d'utopia. La felicitat la podem teixir també amb les gotes de suor de l'esforç i amb les llàgrimes de les incomprendions i sofriments. Més encara, tot això ens ajudarà a ser més humils, més humans, més misericordiosos. Es diu que la vida és lluita, però no es tracta d'una lluita individual per a ser més, per a tenir més, per aparentar més, per ocupar llocs de privilegis, sinó que ha de ser una lluita comuna a favor de l'altre, de la justícia i el bé¹². Superar els nostres defectes i limitacions és un camí ple de dificultats. Però no estem sols; creixem i madurem en grup quan vivim l'amistat, la col·laboració, el respecte mutu, el diàleg franc i obert, l'amor. Al principi el camí és difícil, com el de la vida monàstica; Però, amb el temps, tal com escriu Sant Benet: "s'eixampla el cor i es corre pel camí dels manaments de Déu en la inefable dolcesa de l'amor" (RB Pròleg, 49).

"Senyor Jesús, Tu ens parles pel camí i ens expliques el sentit de les Escripures. Et demanem que els qui escoltem la teva Paraula amb un cor bo i generós arribem a donar fruit. Com el nostre cor no troba repòs si no t'estimem a Tu i als altres amb un amor immens, ajuda'ns a descobrir el tresor de bondat amagat en el cor dels nostres germans. Que Maria, la nostra Mare, que guardava tot això en el seu cor i ho meditava, ens ajudi i acompanyi. Amen¹³.

3. Estimar amb un afecte ple de perdó i de misericòrdia

Una tia de la meva mare, que la família considerava psíquicament malalta, em fascinava a mi, un nen curiós i reflexiu, per les seves respostes sorprenents i profundes. Resumia així la seva vida: "De petita era feliç essent estimada pel pare i per la mare. De jove, volia casar-me i tenir fills. A meitat de la vida, només desitjava estimar i fer feliços a tots aquells que eren al meu costat. Ara que sóc vella, vull morir-me i anar-me'n al Cel". Intel·ligent resum la d'aquella dona, a mi em sembla equilibrada, que estava profundament convençuda que

¹¹ "La felicitat", o.c., pp.115-117.

¹² "La felicitat", o.c., pp. 89.

¹³ He escrit aquesta oració combinant algunes cites on hi ha la paraula "cor" en l'Evangeli de Lluc, l'evangelista que parla del perdó i de la misericòrdia.



Déu és Pare i ens estima, “encara que el seu silenci continuï essent incompreensible per a nosaltres”¹⁴.

He anant comprenent que una vida virtuosa desfà el bloc del silenci en petits trossos amb paraules que la fe recompon en idees. Segons el filòsof Plató, si poguéssim veure el rostre de la virtut, ens enamoràriem d’ella. Però veiem l’altra cara: els sacrificis i les renunciés dels qui la estimen. Veiem el rostre de bondat de les persones santes; la grandesa del seu cor els permet compartir el destí dels altres i oblidar-se totalment de si mateixos. “Oblidar-se d’un mateix no és fàcil; però ens aparta de l’amor possessiu i narcisista per obrir-nos a la joia de l’amor que es dóna”¹⁵. Als altars, veiem els sants amb una mateixa aurèola de santedat, però cal pensar que la corona l’han guanyada corrent honestament la seva cursa (cf 1Co 9,24) practicant les virtuts. Heu pensat en els sants que ens envolten cada dia i que, aparentment, no tenen res d’especial? Donem-ne gràcies a Déu! Com reaccionem quan coneixem persones que donen la vida per amor? I nosaltres?

El camí de cada persona és personal i únic. Les diferències no ens situen a diferents nivells comparatius, sinó que són expressió de la llibertat i la generositat de cadascú. L’afecte és una energia molt poderosa que cal transmetre i comunicar. Quan ho donem tot, el nostre cor buidat pot ser omplert de nou per l’amor dels altres. L’amor permetrà a la Humanitat no sols millorar i créixer, sinó subsistir.

Vosaltres sou joves i teniu la força d’un cor net que vol estimar, una ment encara no contaminada, somnieu desperts en un món millor i esteu disposats a comprometre-hi la vostra vida, lliureu un bon combat i us manteniu forts en la fe (cf 2Tm 4,7) No sigueu autosuficients. Tots tenim necessitat de sentir-nos estimats i valorats. Confieus, quan calgui, el que realment porteu dins vostre. Ser escoltat és l’inici del guariment de l’ànima. Si no estimeu, la vostra existència no tindrà sentit. Si estimeu, la pau del vostre cor us donarà una felicitat joiosa i serena. Un abat deia als seus monjos: “Sigueu amics. Estimeu-vos”. El qui estima és pacient, és bondadós, no té enveja, no és orgullós ni egoista, no s’irrita ni es venja, troba el goig en la veritat; tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta (cf 2Co 13,4-7). Hem de recordar aquestes paraules, que solen llegir-se en les Celebracions del Matrimoni, on l’amor arriba a la seva expressió més gran i profunda.

“Déu és amor”. Així comença Benet XVI la seva primera Encíclica. Qui estima, qui manifesta el seu amor, qui és afectuós, “està en Déu i Déu està en ell” (1 Jn 4,16). Els conceptes teòrics són necessaris per donar forma i consistència a les estructures del pensament, però avui només vull dir paraules senzilles, aplicables a la vostra vida, que us toquin el cor i us encoratgin. Segons un Apotegma dels Pares del Desert. un monjo va dir al seu abat: “En quan me és possible practico les normes, un poc de dejú, de pregària i de meditació, i tracto de tenir bons pensament. Què més haig de fer?”. Llavors l’abat es posà dret i aixecà les seves

¹⁴ Benet XVI, Carta Encíclica “Deus caritas est”, n.38, Desembre 2005.

¹⁵ Missatge de Joan Pau II en la XIX Jornada Mundial de la Joventut, any 2004, n. 5.



mans al cel. Els seus dits semblaven torxes de foc. Va dir: "Si estimes, pots convertir-te en una flama de foc"¹⁶.

Ser foc de l'Esperit que habita en nosaltres, ser llum en Déu, ser força de Déu. Ens cal passar d'un amor afectiu a un amor efectiu, i superar les emocions superficials per arribar a fons en la nostra donació total, convertint-nos en una flama encesa que es consumeix estimant. Perquè estimar no és solament un sentiment; és un acte de voluntat que consisteix a preferir constantment el bé dels altres, abans que el propi¹⁷. "Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics" (Jn 15,13).

Vull llegir-vos el testimoni d'un teòleg ortodox, el P. Staniloae, que va conèixer la presó política, mort al 1993: *"He buscat Déu en els éssers humans del meu poble, després en els llibres i en les idees. Però això no em donava ni pau ni amor. Un dia vaig descobrir, tot llegint els Pares de l'Església, que era possible trobar Déu en la pregària. He entès progressivament que Déu era a prop, que m'estimava i que ple del seu amor, el meu cor s'obria als altres. He comprès que l'amor era una comunió, amb Déu i amb l'altre. I sense aquesta comunió no hi ha res més que tristesa i desolació"*¹⁸.

Magnífiques paraules! Necessitem de la pregària, tant com d'un somriure, com la terra que no pot viure sense la pluja. Lluny de deixar-nos endurir per les contrarietats de la vida, cerquem amb tota l'ànima de fer la pregària que brolla dels nostres pensaments i sentiments. Hi sorgeix un home nou, una dona nova, units a Déu i alliberats ja de la por perquè la Llum del Crist "obre una escletxa en la nostra foscor. Aquesta Llum és foc, és Esperit"¹⁹.

*"Tu, Senyor, ens estimes tal com som, amb els nostres defectes i possibilitats. Vetlles per nosaltres, desitges la nostra felicitat, gaudeixes amb la nostra llibertat, ens perdones i aculls sempre amb un somriure afectuós i amb els braços oberts. ¡Quina gran experiència, la de sentir-nos "abraçats" per Tu, Senyor Déu nostre!"*²⁰.

4. Abandonar-se a l'Amor

Aquell jove cercava valors més profunds i un sentit a la seva vida. L'evangelista diu que Jesús el va mirar i el va estimar (cf Mc 10, 17-22). *"Estimats joves, deixeu-vos mirar als ulls per Jesús, perquè creixi en vosaltres el desig de veure la Llum, de tastar l'esplendor de la veritat... Deixeu que aquest desig sorgeixi i fareu l'experiència meravellosa de l'encontre amb Jesús"*²¹. Hem de buscar-lo a través dels esdeveniments de la vida i en el rostre dels altres, però també per

¹⁶ Henri Nouwen, "La sabiduría del Desierto", Ed. Claretiana, 2002, p. 76. Es tracta de petites històries, amb contingut doctrinal, dels ermitans egipcis dels segles IV i V.

¹⁷ Joan Pau II, Jornada Mundial de la Joventut 2004, n. 5.

¹⁸ Citat en la Carta de Taizé 1995: "Sorpresa d'un amor".

¹⁹ Carta de Taizé 1995, ja citada.

²⁰ Aquestes paraules són d'una noia de 28 anys que, a petició meua, ha volgut col·laborar en la preparació d'aquesta meditació aportant-hi algunes idees. Li dono les gràcies.

²¹ Joan Pau II, Jornada Mundial de la Joventut 2004, nn. 2.3.



mitjà de la pregària i de la meditació de la Paraula de Déu. Podem dir: "Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi?" (Ga 2,20).

No tingueu por dels canvis que es produiran al llarg de la vostra vida, ni de les renunciacions i decepcions. Els joves sou apassionats i voleu resultats immediats. Cerqueu el rostre de la bellesa, i us trobeu rostres desfigurats per la fam, rostres desil·lucionats i humiliats, rostres atemorits per la violència i cansats d'esperar una vida més digna²². Hi trobem imatges, igualment apocalíptiques, als relats evangèlics que hem escoltat l'última setmana de l'any litúrgic. Però Jesús ens hi diu: "Alceu el cap molt alt perquè molt aviat sereu alliberats" (Lc 21,28).

Si, amics, submergiu-vos en el misteri de Déu. Llanceu-vos en braços del Déu-Amor. Hi comprendreu tres coses: a) Que "en Déu hi ha una comunicació eterna d'amor entre les Persones del Pare i del Fill, i aquest amor no és una energia o un sentiment, sinó una Persona: l'Esperit Sant"²³. b) Que l'amor madura i creix contemplant la Creu de Jesucrist i portant la nostra. c) Que l'Eucaristia és aliment espiritual, força per al combat diari, i el consol que cerquem. "Sigui el Senyor la teva delícia, i et donarà el que desitja el teu cor" (Salm 36,4).

No us desanimeu si no experimenteu aquestes coses de manera sensible. Si us trobeu en el buit interior, sense vivències emocionals, sense trobar sentit a la pregària, sense que la paraula "estimar" us digui res... sortirà del vostre cor un crit, com el d'un animal acorralat, que de tant intens es torna humil i confiat. Gràcies a aquesta actitud, comença la nostra transformació interior. "Encomana al Senyor els teus camins; confia en Ell, deixa'l fer" (Salm 36,5).

Si alcem les mans vers el Senyor, no quedaran buides. Ell ens dóna el que necessitem, no el que volem. El desig desmesurat atrofia la ment i fa petit el cor. "Solo Dios basta", diu Sta. Teresa de Jesús. Quan ens trobem bé en la pregària, aspirem a que la dolcesa d'aquest moment màgic s'allargui. "Senyor, és bo que estiguem aquí dalt", digué Pere en la Transfiguració (Mt 17,4). Però Jesús ens invita a tornar als camins del món per estimar i servir amb el mateix amor que som estimats per Ell. "La vostra Llum, Senyor, és la claror que m'il·lumina el camí" (Salm 118,105). Tant la Transfiguració de Jesús com la pregària tenen semblants efectes: consoliden la fe i preparen per poder afrontar el misteri de la creu (VC 15)²⁴. "Vosaltres ja heu tastat que n'és, de bo, el Senyor" (1Pe 2,3). Quan hem viscut l'experiència intensa de la pregària, som invitats, de sobte, a tornar a "baixar" per tal de "viure amb Ell les exigències de la realitat quotidiana i emprendre amb valor el camí de la creu" (VC 14).

Quan ens abandonem a l'Amor de Déu, acceptem amb dignitat el pes de la creu. Per a l'evangelista Joan, la creu és la demostració més gran de l'amor de Jesús (cf Jn 13,1). La creu revela, al mateix temps, el sentit de la vida cristiana, que ha de ser vida d'amor incondicional, de concret i generós servei. Cada dia contemplo el crucifix de la meua cel·la i penso que, amb els seus braços oberts,

²² Cf IV Conferència General de l'Episcopat Llatinoamericà, Document "Nova evangelització, promoció humana i cultura cristiana ", Conclusió, n. 178, Celam 1992 (Documents d'Església 1993, 194)

²³ Benet XVI, Jornada Mundial de la Joventut, any 2007.

²⁴ Juan Pablo II, Exhortación apostólica "Vita consecrata", "Confer 3", Madrid 1996, p. 6.



Crist m'acull tal com sóc; i que Ell em contempla a mi per fer-me millor del que sóc. De la mateixa manera que la creu és signe de contradicció, així també Déu estima en nosaltres allò que és contradictori: la virtut i el pecat, la llum i la foscor, el bé i el mal²⁵. Si Jesús em perdona des de la seva Creu, per què jo no haig de perdonar des de la meua creu?

Ja hem vist que l'abandó ens mans de Déu ens porta a la contemplació de Déu que és relació i comunió. També a la contemplació de la Creu que és perdó i alliberament. Finalment porta a la contemplació de l'Eucaristia. *"Rebuda amb amor i adorada amb fervor esdevé escola de llibertat i de caritat per acomplir el manament de l'amor"*²⁶. Reflexionant i pregant davant de Crist-Eucaristia coneixem els sentiments que tingué Ell (cf Fl 2,5). Ho veiem als Evangelis: La paràbola del fill pròdig; l'actitud de Jesús davant de la dona adúltera; quan agraeix, amb una gran tendresa, a la prostituta que li rentava els peus amb les seves llàgrimes; la trobada amb Zaqueu, que des de aquell dia va ser un altre; el consol donat al bon lladre; i des de la creu, també, va perdonar els seus botxins.

Estic convençut que en l'escola de la pregària coneixem l'Amor, aprenem a estimar, a saber manifestar la nostra afectivitat. "Unànimes i ben avinguts, no feu res per rivalitat ni per arrogància" (Fl 2,2-3). "Revestiu-vos de sentiments de misericòrdia, de bondat, d'humilitat, de dolcesa, de paciència... El Senyor us ha perdonat: perdoneu també vosaltres... Que la pau de Crist regni en els vostres cors" (Col 3,12-15). Que l'amor i la pau de Crist ens ajudin a saber manifestar-nos l'afectivitat que tots necessitem. Afectivitat madurada en la comunicació, purificada per la creu, i amarada en l'Eucaristia.

*"Torna un altre Nadal, època per assegurar-nos de que el més important perdurarà per sempre, per fer consciència de que Ell habita en nosaltres i això és motiu de gràcia i d'alegria"*²⁷. Amics, acabo ja. I ho faig amb una triple invitació: deixeu-vos guiar per la estrella de la fe, agermanar per una mateixa esperança, i unir per l'amor de Déu "vessat en els nostres cors" (Rm 5,5). Fem el nostre camí acompanyats per Maria, la Mare, que "ens ensenya què és l'amor i on té l'origen, la seva força sempre nova". Al final d'aquesta xerrada o meditació, que desitjo us sigui ben profitosa, dirigim-nos a Maria amb les paraules de Benet XVI:

*"Santa Maria, Mare de Déu, vos heu donat al món la veritable llum, Jesús, el vostre Fill, el Fill de Déu. Us heu lliurat totalment a la crida de Déu i us heu convertit així en font de la bondat que brolla d'Ell. Mostreu-nos Jesús. Guieu-nos vers Ell. Ensenyeu-nos a conèixer-lo i estimar-lo, perquè també nosaltres puguem arribar a ser capaços d'un veritable amor i ser fons d'aigua viva enmig d'un món assedegat"*²⁸.

²⁵ Anselm Grün, "Fe, esperanza y amor", o.c., p. 131.

²⁶ Joan Pau II, XIX Jornada Mundial de la Joventut 2004, n. 5.

²⁷ Paraules de la primera felicitació de Nadal que he rebut enguany.

²⁸ Encíclica "Deus caritas est", n. 42.